

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 28^{ΗΣ} ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1935

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΣΑΡΑ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ Πρόεδρος ἀνακοινοῖ τὸν θάνατον τοῦ ξένου ἐταίρου Maurice Croiset.

Ὁ κ. Καλιτσουνάκις ἀναλύει τὰ τοῦ ἔργου τοῦ ἀποθανόντος Γερμανοῦ φιλόλογου καὶ γλωσσολόγου Wilhelm Schulze λέγων τὰ ἑξῆς:

Πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων (16 Ἰανουαρίου 1935) ἀπέθανεν ἐν Βερολίῳ εἰς ἡλικίαν ἐβδομήκοντα καὶ δύο ἐτῶν ὁ ἐπιφανὴς γλωσσολόγος Γουλιέλμος Schulze¹. Τὸ θλιβερὸν αὐτὸ ἄγγελμα γλωσσολόγοι καὶ φιλόλογοι ἤκουσαν μετὰ τῆς αὐτῆς λύπης, διότι ὁ ἐκλιπὼν ἀνὴρ δὲν ἦτο μόνον γλωσσολόγος ἀλλὰ καὶ ἄριστος φιλόλογος. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν λυπεῖται, διότι δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τιμήσῃ ἐγκαίρως τὸν ἀπελθόντα σοφόν. Ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξε μέλος πλείστων ἄλλων περιφανεστάτων Ἀκαδημιῶν. Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1928 εἶχεν ἀποσυρθῆ τῆς διδακτικῆς κοινίστρας καὶ ἀσθενῶν ἀπὸ τότε εἶχεν ἀραιώσει τὴν ἐπικοινωνίαν του πρὸς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον. Ἀλλὰ ἡ πατρίς του καὶ οἱ λόγιοι τῆς δὲν τὸν ἐλησμόνησαν, καὶ ἐσχάτως δὲ ἀκόμη, τῷ 1931, ὅτε συνεξέδωκε τὴν Τοχαρικὴν γραμματικὴν, περὶ ἧς θὰ εἶπω τινὰ κατωτέρω, διωρίσθη ἱππότης τῆς Τάξεως τῶν Ἐπιστημῶν (Friedensklasse) τοῦ τάγματος Pour le merite, εἰς τὴν θέσιν ἣτις παρέμενε κενὴ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου θεολόγου Ἀδόλφου von Harnack. Τοιοῦτος διορισμὸς εἶναι ἡ ὑψίστη τιμὴ, τὴν ὁποίαν δύναται καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ λάβῃ λόγιος ἐν Γερμανίᾳ.

Μόλις πρὸ 14 μηνῶν (15 Δεκεμβρίου 1933) ἐώρτασεν ἡ καλύτερον οἱ ἄλλοι

¹ Περὶ τοῦ Wilhelm Schulze πρβλ. καὶ JACOB WACKERNAGEL, ἐν *Forschungen und Fortschritte*, 1933, σ. 510 ἑξ., ED. SCHWYZER, ἐν *Zeitschrift für Sprachforschung*, 61, σ. III-VII, καὶ ἐν *Forschungen und Fortschritte*, 1935, σ. 63 (νεκρολογία). Ἴδὲ καὶ τὸν Πρόλογον εἰς τὰ *Kleine Schriften* τοῦ W. Schulze, καὶ ὀλίγα τινὰ ἐν τῇ ἑφημερίδι *Deutsche Allgemeine Zeitung*, 24 Ἰανουαρίου 1935 (ἀριθμ. 39).

δι' αὐτὸν ἐώρτασαν τὴν ἐβδομηκονταετηρίδα του, διότι αὐτὸς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπεμακρύνθη τῆς ἐστίας του, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν ὄχλον τῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν ἄλλων φιλικῶν καὶ τιμητικῶν ἐκδηλώσεων. Καταγόμενος ἐκ τῆς μικρᾶς παρὰ τὸ Münster πόλεως Burgsteinfurt διεκρίθη νεαρώτατος ἤδη διὰ τὴν γλωσσολογικὴν του ἰδιοφυίαν, αὕτη δὲ ἐξετιμήθη ἔνωρις ἀπὸ τὸν ἐπίσης μέγαν διδάσκαλόν του Johannes Schmidt, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη (1901) εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου καὶ ὀλίγον βραδύτερον καὶ εἰς τὴν Πρωσικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν. Πρὸ τοῦ Βερολίνου εἶχε διδάξει ἐν Greifswald, ὅπου καὶ εἶχε γίνεαι ὑφηγητῆς, βραδύτερον δὲ ἐν Marburg καὶ Γοττίγγη. Ἐν Γοττίγγη συνειργάσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μὲ τὸν Βιλαμόβιτς, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶχεν ἤδη ὡς φαίνεται ἐν Greifswald μαθητεύσει.

Ὁ Βιλαμόβιτς πανίσχυρος ὢν ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου συνετέλεσεν, ἵνα βραδύτερον μετακληθῆ εἰς Βερολίνον. Τὸ πρῶτον ἐκτενὲς ἔργον τοῦ ἀνδρὸς εἶναι αἱ «*Quaestiones epicae*», ἐκδοθεῖσαι τῷ 1892. Εἶναι βιβλίον γνωστὸν εἰς πάντα φιλόλογον. Εἰς αὐτὰς πραγματεύεται μετρικὰ καὶ γλωσσικὰ ζητήματα τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου. Ἔργον μεγάλης πολυμαθείας καὶ φιλολογικῆς ὀξυνοίας, εἰς τὸ ὁποῖον παλαιότεραι γινῶμαι διορθώνονται καὶ πολλὰ φαινόμενα τῆς ὁμηρικῆς γλώσσης ὑπὸ νέαν ἀντίληψιν διαφωτίζονται καὶ διαλευκαίνονται. Τὸ ὅλον βιβλίον ἐξελιχθὲν ἐκ τῆς ἐναισίμου του διατριβῆς ἐγράφη λατινιστί, εἰς ἔξοχον μάλιστα λατινικὴν γλῶσσαν παραβαλλομένην πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ νεωτέρου μεγάλου λατινιστοῦ Vahlen, ἔχει δὲ ἐκτὸς τῆς ἄλλης μεγάλης ἐπιστημονικῆς του ἀξίας καὶ τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν ὅτι ἐν αὐτῷ ὁ Schulze ἀπέδωκεν εἰς τὴν λατινικὴν μετὰ θαυμαστῆς σαφηνείας καὶ δεξιότητος, ὅλους ἐκείνους τοὺς πολλοὺς καὶ ποικίλους γλωσσολογικοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους εἴμεθα συνηθισμένοι νὰ ἀναγινώσκωμεν κυρίως εἰς σχηματισμοὺς νεωτέρων γλωσσῶν. Διὰ τοῦ βιβλίου τούτου ἠνοίχθη εἰς αὐτὸν ἡ καθηγεσία ἐν Βερολίῳ.

Γενικωτέρου φιλολογικοῦ καὶ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι τὸ ἄλλο βιβλίον του ἢ «*Συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Λατινικῶν κυρίων ὀνομάτων*» (*Zur Geschichte der lateinischen Eigennamen*). Εἶναι θεμελιώδες ἔργον διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τῆς ἔτρουσκικῆς γλώσσης. Ἀποδεικνύεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ σημειῶσαν ἐποχὴν εἰς τὴν Ἐτρουσκολογίαν, πόσον μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις τῆς ἔτρουσκικῆς ἐπὶ τὰς ἄλλας γλώσσας τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας.

Τὰ δύο αὐτὰ ἔργα μαρτυροῦσι πόσον βαθέως κατεῖχεν ὁ Schulze τὴν ἐπιγραφικὴν καὶ γραμματολογικὴν παράδοσιν τῶν δύο τῆς ἀρχαιότητος κλασσικῶν γλωσσῶν, ἐν ὅλῃ μάλιστα τῇ ἐξελίξει αὐτῶν μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Καὶ αὐτὴν τὴν πολυτάραχον νεοελληνικὴν γλῶσσαν παρηκολούθει εὐκαιρίας διδομένης καὶ ἐξήταξε,

καὶ αὐτὸς πρῶτος ἠρμήνευσε τὴν ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς διαλέκτου προέλευσιν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς καταλήξεως—*ādes* (ραφτᾶδες, χτιστᾶδες, μαθητᾶδες, ἰδὲ Kuhn's Zeitschrift, 33, σ. 224-232, 392. Gött. Gel. Anz. 1895 σ. 548 ἐξ.).

Τὰ τοῦ γλωσσικοῦ ἡμῶν ζητήματος ἐγνώριζε καὶ παρηκολούθει, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ γράψῃ ἢ ἐκφρασθῇ σαφῶς περὶ αὐτοῦ. Τὰς γλωσσικὰς μελέτας περὶ τῆς βυζαντιακῆς ἢ καὶ περὶ τῆς νεωτέρας ἡμῶν γλώσσης παρηκολούθει μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τὰ ὀνόματα πλείστων ἐκ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἐρευνητῶν, ἀποθανόντων ἢ ζώντων, ἀνεφέροντο ὑπ' αὐτοῦ εὐκαιρίας δοθείσης εἰς τὰς παραδόσεις του. Ἰδιαιτέρον σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν ἀπένεμεν εἰς τὸν Γεώργιον Χατζιδάκιν καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς του γνώμας. Προσωπικῶς δὲν ἐγνωρίζοντο. Ὅσοι ἠτύχησαμεν νὰ ἀκούσωμεν ἐν Βερολίῳ παράδοσιν τινα αὐτοῦ περὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματικῆς, ἢ ἄλλην τινά, ἐθαυμάζομεν πάντοτε καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν του ἔκθεσιν καὶ τὴν ἀκατάσχετον, χειμαρρῶδη ἀληθῶς, εὐροίαν τοῦ λόγου του, περὶ πραγμάτων οὐχὶ ὀπωσδήποτε προχείρων ἐνοιῶν, διηγηματικῶν ἢ ἱστορικῶν, ἀλλὰ περὶ γλωσσικῶν παραδειγμάτων καὶ κανόνων, ριζῶν, κλίσεων, ἑτυμολογιῶν, γραμματικῶν ἢ συντακτικῶν φαινομένων κτλ. Πάντα ταῦτα καὶ εἰς γλωσσολόγους ἀκόμη δὲν ἐπέρχονται τόσον εὐκόλως οὐδὲ εἶναι προσιτὰ καὶ πρόχειρα πάντοτε. Ἐβοηθεῖτο βεβαίως καὶ ὑπὸ τιῶν γραπτῶν σημειώσεων, ὡσάκεις δὲν ἦτο ἀψησχολημένος εἰς τὸν πίνακα. Ἡ ταχύτης τοῦ λόγου του ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀναφέρων παραπομπὰς εἰς βιβλία μὲ χρονολογίας καὶ σελίδας κέξ. ἠναγκάζετο νὰ τας ἐπαναλαμβάνῃ οἰκοθεν μὲν δις δυσανασχετούτων δὲ τῶν ἀκροατῶν του καὶ τρίς. Αἱ μελέται του εἶχον καὶ τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν, ὡς ἐξῆρε καὶ ὁ καθηγητῆς τῆς Ἰνδικῆς γλώσσης Heinrich Lüders, εἷς τῶν τριῶν διαρκῶν προέδρων (Ständiger Sekretar) τῆς Πρωσσικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἐν δημοσίᾳ διαλέξει του περὶ Ἰνδιῶν γενομένη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων (21 Ἰανουαρίου), αἱ μελέται, λέγω, τοῦ Schulze περιεῖχον συχνότατα ἐκτὸς τῶν γλωσσικῶν παρατηρήσεων καὶ πραγματικὰ στοιχεῖα ἀναφερόμενα εἰς ἱστορικὰ ἢ πολιτιστικὰ θέματα (ἔγραψε καὶ Beiträge zur Wort- und Sittengeschichte, ἰδὲ καὶ τὴν γνωστοτάτην μελέτην του περὶ τοῦ ἀρχαίου γερμανικοῦ Suagur-Schwager). Αἱ ἐργασίαι του περιελάμβανον ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς, λατινικῆς, ἰνδικῆς καὶ γοθτικῆς γλώσσης, καὶ τὴν λιθουανικὴν καὶ τὰς σλαβικὰς γλώσσας. Πρῶτος δὲ αὐτὸς ἐφήρμοσεν εἰς τὰς νεωτέρας ἰνδικὰς διαλέκτους τὴν γλωσσικογεωγραφικὴν μέθοδον ἐν τῇ ἐρεύνη τῶν λέξεων. Περιφημος εἶναι ἡ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἔκθεσις του περὶ τῶν διαλεκτικῶν λεξικῶν (1929). Τὸ ἐνδιαφέρον του συνεκέντρωνε καὶ ἡ γλωσσικὴ καὶ ἡ πρὸς ταύτην συνδεομένη ἱστορικὴ ἐρευνα ἐν τε τῷ καθ' ὅλου πολιτισμῷ καὶ ἐν τῇ θρησκείᾳ. Τὴν ἐν τῷ ἰνδογερμανικῷ πεδίῳ γλωσσολογικὴν ἐρευναν ἤθελε καὶ ἠύχετο νὰ ἐφαρμόσωσιν ἄλλοι ἐπὶ ἄλλων γλωσσικῶν

όμοφυλιών, διὰ τοῦτο δὲ καὶ θερμῶς ὑπεστήριξε νέους ἐπιστήμονας, οἵτινες ἐκ τῶν ἰνδογερμανικῶν μελετῶν ὀρμώμενοι ἐφήρμοζον ἐπὶ ἄλλας γλωσσικὰς ομάδας τὰς καθιερωθεῖσας ἤδη ἐπιστημονικὰς μεθόδους. Τὰ λεγόμενα Μικρὰ Συγγράμματα τοῦ (Kleine Schriften) ἐξεδόθησαν ἐπιμελεῖα τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διαδόχου τοῦ καθηγητοῦ Ed. Schwyzer ἐν συνεργασίᾳ πρὸς τὸν W. Wissmann, ἕνα τῶν τελευταίων μαθητῶν του, καὶ ἡ ἔκδοσις αὕτη ἀπετέλεσε τὸ τιμητικὸν δῶρον φίλων καὶ θαυμαστῶν διὰ τὴν 15^{ην} Δεκεμβρίου 1933 εἰς τὸν ἐβδομηκοντούτην λόγιον. Μικρὰ τὴν ἑκτασιν ἀρθριδιά τοῦ ἐν αὐτοῖς (ὅπως π.χ. Φέργον, Πάων κτλ.) ἐνέχουσι μεγίστην ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, καὶ προσέκαλεσαν καὶ προκαλοῦσιν ἀκόμη πολλὰς συζητήσεις. Ὁ τόμος αὐτὸς περιέχει ὅλας τὰς μικροτέρας ἐργασίας τοῦ Schulze ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀνακοινώσεών του μέχρι τῶν μικροτέρων περιοδικῶν, εἰς ἃ ἔχουσι καταχωρισθῆ μελέται του. Ἐπὶ 30 ὅλα ἔτη συνδιήθουνε τὸ Γλωσσολογικὸν περιοδικὸν Kuhn's Zeitschrift.

Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη τῆς ζωῆς του ἡσχολήθη εἰς τὴν ἔκδοσιν Γραμματικῆς μιᾶς νέας γλώσσης. Τῆς καλουμένης Τοχαρικῆς. Εἶναι γλώσσα συγγενῆς πρὸς τὴν Χετιτικὴν, αὐτὸς δὲ κυρίως τὴν ἀνεκάλυψεν ἐκ τῶν εὐρημάτων τοῦ Τουρκεστάν. Ἡ Γραμματικὴ ἐξεδόθη τῷ 1931 τῇ συμπράξει καὶ δύο ἄλλων ἐπιστημόνων, τῶν καθηγητῶν E. Sieg καὶ W. Siegling. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι καρπὸς μακρᾶς καὶ ἐπιμόχθου μελέτης καὶ ἐρεύνης, θὰ παραμείνῃ δὲ διαρκὲς μνημεῖον τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ νέῳ πεδίῳ τῆς ἐρεύνης τῶν ἰνδογερμανικῶν γλωσσῶν καὶ ἐν τῇ καθόλου ἐπιστήμῃ. Τὴν «σύνταξιν» τῆς γλώσσης ταύτης, τῆς Τοχαρικῆς, τὴν ὁποῖαν ἐσχεδίαζε καὶ μετὰ τὴν ὁποῖαν ἤθελε νὰ κλείσῃ τὴν ζωὴν του, δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἐκδώσῃ.

Ὡς ἄνθρωπος ὑπῆρξε μὲν ἀγαθός, ὡς γνωρίζομεν ὅλοι ὅσοι ἐκ τοῦ πλησίον ἐγνωρίσαμεν αὐτὸν καὶ στενωτέρον πρὸς αὐτὸν συνεδέθημεν, ἀλλὰ ἐκλεκτικὸς εἰς τὰς στενωτέρας προσωπικὰς του γνωριμίας, οὐχὶ εὐπρόσδοτος κατ' οἶκον οὐδὲ διατεθειμένος νὰ δέχεται μακρὰς, ἔστω καὶ ἐπιστημονικὰς, ἐπισκέψεις, θεωρῶν πάντα ταῦτα ὡς ἀπίστωτον πολυτίμου χρόνου. Φέρεται ὅτι ἄπαξ καὶ μόνον ἐγκατέλιπε τὴν Γερμανίαν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Πράγαν. Τὰς χώρας τῶν ἐλληνικῶν καὶ ἰταλικῶν ἐπιγραφῶν, περὶ τῶν ὁποίων τόσον ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐφρόντιζεν, οὐδέποτε εἶδε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀλλὰ οἱ γνωρίσαντες αὐτὸν νέον διηγοῦνται ὅτι κατὰ τὰ ἔτη του ταῦτα ὁ κατὰ βάθος φιλοσοφικὸς καὶ ἡσυχος ἀνὴρ ὑπῆρξε καὶ φίλος εὐθύμων, εὐχαρίστων καὶ ἀνδροπρεπῶν διασκεδάσεων. Τὰ σύγχρονα ἐν τῇ πατρίδι του γεγονότα παρηκολούθει πάντοτε μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ εὐχαρίστως ἀνεγίνωσκε καὶ τὸν ἡμερήσιον τύπον. Ἡ ἔκβασις τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἐκλόνησεν ὡς φαίνεται τὸ ἡράκλειον καὶ ἀθλητικὸν φαινόμενον σῶμά του. Οἱ βλέποντες αὐτὸν κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἐφοβοῦντο ἄμμεσον τὸ τέλος αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ἐπέζησε δεκαεὶς σχεδὸν ἔτη μετὰ τοῦτον. Ἀλλ' ἐπέζησε διαρκῶς σχεδὸν ὑπὸ ἀσθενειῶν κατατρυχόμενος,

ἐκ τούτου δὲ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ποιά τις μεταβολὴ εἰς τοὺς τόσον ἄλλοτε φιλόφρονας καὶ εὐγενεῖς τρόπους του. Ἡ τελευταία μάλιστα ἀσθενεία του ἢ καθηλώσασα αὐτὸν εἰς τὴν κλίνην ἐν τινι θεραπευτηρίῳ τοῦ Nowawes παρὰ τὸ Βερολίον καὶ καταδικάσασα ἕνεκα τῆς σωματικῆς ἀσθενείας εἰς ἀδράνειαν τὸ δραστήριον πάντοτε πνεῦμά του, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ εἴπῃ εἰς συνάδελφόν του ὅτι οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει πλέον δι' αὐτὸν ἢ ζωὴ του ἐστερημένη τῆς ικανότητος πρὸς πνευματικὴν ἐργασίαν.

Ἡ χώρα του ἐν τῷ προσώπῳ του ἔχασε πρωτοπόρον τῆς ἐπιστήμης θεραπείοντα καὶ ἐργάτην καὶ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν εὐλαβῶς γεραίρει σήμερον καὶ τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἀπελθόντος σοφοῦ ἀνδρὸς καὶ μεγάλου ἐπιστήμονος.

Ἡ Ἀκαδημία προσεκλήθη εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Τριακοσαετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Harvard (16, 17, 18 Σεπτεμβρίου 1936).

Ὁ κ. Ἐμμανουήλ Ἐμμανουήλ ἐκλέγεται Γραμματεὺς τῶν Δημοσιευμάτων διὰ τὴν πενταετίαν 1935-1940 διὰ ψήφων 26 ἐπὶ 36 ψηφισάντων.

Ἐγκρίνεται ὁ Ἀπολογισμὸς τῶν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων τῆς Ἀκαδημίας τῆς χρήσεως 1934.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καταθέτει τὰ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἀποσταλέντα συγγράμματα.

Ὁ κ. Δοντᾶς παρουσιάζει τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Μπούκουρα ἐκδοθὲν ἔργον περὶ «Γυναικολογίας» ἑξαίρων δι' ὀλίγων τὴν ἀξίαν αὐτοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.—Περὶ τῆς ποινῆς τῆς ἀπὸ τῆς μονῆς ἀποβολῆς, ὑπὸ *Κ. Μ. Ράλλη*.*

Ἡ ποινὴ τῆς ἀπὸ τῆς μονῆς ἀποβολῆς I. δηλοῦται διὰ τῶν ὄρων: *διώκεσθαι*¹,

* Ἀνεκοινώθη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10 Ἰανουαρίου 1935.

¹ Τυπικ. Σάββα ἐν Β. Ζ., 3, σ. 169, διαθήχην Παύλου Λατρηνοῦ ἐν Ν. Ε., 12, σ. 201 καὶ τυπικ. Κοσμοσωτείρας, σ. 28.

* Ἐξήγησις συντεταγμένων λέξεων:

Act. Chiland.=Actes de Chilandar, publiés par Louis Petit et B. Kerablev, ἐν Παραρτήματι τοῦ *IZ'* τόμου τῶν Βυζαντινῶν Χρονικῶν Πετροπόλεως, 1911.

A. D.=Acta et Diplomata. Edid. Miklosich et Müller.

A. P.=Acta Patriarchatus Constantinopolitani, edid. Miklosich et Müller.